

(המשך ממעמד 68)

הנחה שהפעם הם לא יוכלו להישאר ניט-ראליים, מקווה שרון שרובם, שממילא אינם משתייכים למחנות המאורגנים של שמיר-לוי-ארידור, יצביעו בעדו. הוא מניח כי באופן זה יותר מ-550 צירים יצביעו עבורו. לשמיר לא נותנים אנשי שרון יותר מ-44%.

שרון גם אינו מודאג מהפסד לשמיר. על-פי היחסים ביניהם כיום, אם שמיר יהיה ראש-המשלה ושרון שריביטחון, הרי ששרון יהיה ראש-המשלה בפועל. ארידור אינו נחשב כיריב בעיני אריק, משום שהוא מניח שארידור לא יעז להתמודד נגדו. אך אריק חושש מפני השילוב של לוי-ארידור. עד לפני שבוע יכול היה אריק שרון לחזק את ידיו בהנאה. שלושה חוד-

כלפי הצד השני. באולם לא היה צורך בכך. כשנכנס לוי לאולם מחאו לו כפיים חברים מעטים. כשנכנס שרון לאולם העצמאות במחוזות זבא ועדו קירות האולם מצומצמת מחיאות-הכפיים לכבודו. אך לוי הוא יריב קשה לשרון. כדי להבין זאת, די לבדוק את מפת מצביעי חרות.

שר השיכון וסגן ראש-המשלה מושך מצביעים ספרדים רבים. חברי מרכז בני עדות-המזרח תומכים בו. התנהגותו העמית, קשריו עם החברים בסניפים והעזרה שהוא מעניק ידועים במיפגה. לוי מקדיש כמעט את כל זמנו לפעילות מיפגתית. אפילו על חשבון משרד-השיכון, שם עושה כמעט את כל העבודה, המנכ"ל שלו אשר וינר. צפון הארץ שולחת למרכז כעשרה אחוז

תל-אביב רבתי שולחת 20 אחוז של חברי מרכז. אנשי לוי טוענים, שיש להם רוב מוחלט בסניפים השונים. בסניף צפון תל-אביב הגדול תומכים גם יושב-ראש הסניף, דויד ("דורי") אפל ובן ח"כ מיכאל קליינר בתנאים מסויימים.

ארבעה אחוז של חברי מרכז הם דרוזים וערבים, שאותם מייצג אמל נסר אל-דין, תומכים בלוי. יש לו תמיכה מסויימת בסניף פתח-תיקוה, שבו שולט חיים קופי מן, הממנה שלושה אחוזים מחברי-מרכזו. לא ברור מה כוחו בסניפי רמת-גן, גבעתיים, בני-ברק, הרצליה, לוד, רחובות, ראשון-לציון ובתי-ים. ידוע לעומת זאת שברמלה, מקום מגוריו של עזרון, אבנר סרוסי, מכהן כיושב-ראש משה פרץ, המוזמן תדיר לפגישות עם אריק. לוי גם יכול להתברך בתמיכת ח"כים רבים, כמו

אם הוועדה או בגין לא יזרקו את שרון בחודש הבא - מובטח לו רוב במרכז חרות בקרב על הירושה

הד"ר אליהו בן-אלישר, איתן ליבני, יעקב מרידור ומרדכי ("מוטקה") ציפורי. אם מחבר לוי את מיספר חברי המרכז התומכים בו על הנייר, הוא מגיע ליותר מ-600.

אך אנשי אריק טוענים, שלוי פשוט מתעלם מהמציאות. לדעתם, יש כבר הרבה כחות לכך, שאם ההצבעה תהיה לוי מול שרון, הרבה פעילים מאותם סניפים קטנים יצביעו בעד אריק בעיקר הסניפים הצפוניים, וינצצו את תחזיות לוי.

בדיקת יחסיה-הכוחות, כפי שמצביעים עליה אנשי אריק, תראה שבעוד שלוי יגייס סביבו בפועל כ-40 אחוז של תומכי כיום, הרי שקבוצת שרון, שמיר, כהן, אורגד וקורפו, ובעיקר הקולות הצפים, שיעדיפו את דמותו הכרוזמטית של שרון, יתנו לו רוב של לפחות 600 בחורים.

מניתוח התחזית של אנשי שרון עולה, שהתמודדות נגד לוי עדיפה בעיני ניהם משום שאז מחנהו של שמיר יתייצב אוטומטית לצידם. בהתמודדות נגד שמיר יזכה שרה-החוק בתמיכה גדולה-יחסית מן מחנה לוי-ארידור, ולוא רק כדי שלא לחזק את מחנה שרון.

שגריר ישראל בארצות-הברית, משה ארנס כבר רמז שהוא יחזור לארץ אם יערכו בחירות בסוף השנה. הגוש של כהן-אורגד הוא שלו. אך בכל הרכב שיווצר לא יוכל ארנס לקבל יותר מ-10 אחוז מהקולות. לא ברור גם מי ממחנות שמיר או לוי-ארידור יסכים לראות בו מועמד של פשרה.

הנעלם הגדול הוא עזר וייצמן. שמו מועלה תמיד, איש אינו יודע כמה כוח יש לו. לפני כשנה נאמד כוחו בכ-35 אחוז של חברי המרכז, מגוש קורפו-לוי-ארידור-רייטר-קליינר. מולו צבר שרון 25 אחוז מקולות המרכז. כ-400 קולות היו צפים.

גם עתה לא ברור איך הם יצביעו. ואם עזר בכלל ייקרא לדגל, ברור, שבמיקרה כזה תהיה לאריק התמודדות קשה. משום שווייצמן יהיה המועמד העדיף על השור-תפים הליברלים. הוא איש צבא, ברר סמכא בענייני ביטחון ומתחבב בקלות על חבריות. אריק מתפלל שעזר לא ייקרא למצודה.

המרכז הנוכחי נבחר לפני שלוש וחצי שנים. במאי האחרון נבחרו צירים לוועדי דה, שנדחתה פעם אחר פעם. אם לא יחול שינוי, התקיים הוועדה באפריל הקרוב. 1000 צירים, שנבחרו לפני כשמונה חודשים, ושיגדלו בגלל כיבודים ל-1600, יבחרו מתוכם 1200 חברי-מרכז חדשים. על הנייר יהיו אלה פחות-אז יותר אותם אנשים הנמצאים במרכז הנר-כחי.

שרון יגייס את כוחותיו מהציבור הדו-מם של חרות. פגישותיו בסניפים נועדו להתסיס את הבוחרים. אלה יקראו לנציגי גיבה לכבוד באריק, ולא מן המונע שהם יבואו באוטובוסים ויצרו על בית ד'בו-טינטקי כאשר תיערך ההצבעה במרכז על קביעת היורש.

אריק מקוה שתבירי חרות אלה יצליחו להביא לו קצת יותר מ-50 אחוז, ויעניקו לו את התואר הנכסף.

פגם צחקו במצודה מהרעיון שאריק יכבוש את המרכז. כיום חוששים שאיש לא יוכל לעמוד בדרכו.

מהצירים. ללוי יש שם רוב - החל מהקריית, דרך עכו, שם יושב אחד מתומכיו, יוסף אילוז, דרך יקנעם וטבריה, שם יושבים מאיר יאיר ואשר יעיש, וכלה בקריית-שמונה, שם נמצא יואל אברהם. אך יש לו בעיה בחיפה. מעמדו של עמרם אדרי, התומך בו, אינו חזק ביותר. יש לו שם בערך 3%. בירושלים נמצאים יהושע מצא ורבונו לוי, שם יש לו 5%. אך הצפוניים חייבים לשרון את חוב הרחוקת הקאטישויות. לא ברור מה יקרה ביום ההצבעה: האם הם יהיו נאמנים למנג'ון, או לשר-הביטחון.

גם בדרום הארץ לוי חזק מאוד. ליצידו

שם תמימים היה ניתוק יחסים בין השניים לוי וארידור. משמעות הפילוג היא הצטרפות ארידור וקבוצת האינטלקטואלים שסביבו למחנה שמיר או אריק.

הכנות לאלימות

אך אנשי המנג'ון לא יכלו לסבול זאת. ביום החמישי שעבר נערכה סולחה בין שני השרים בביתו של יושב-ראש מועצת המנהלים של שיכון ופיתוח, יהושע מצא. האיש החזק בסניף ירושלים

נמצאים גבי לוי מאשקלון, גבי ללוש מדימונה, משה כהן משרדות ויעקב אלבו, החזק באשדוד. למרות שסניף קריית-גת תומך במגן ובשרון, סניף קריית-מלאכי של משה קצב הוא חצוי, וסניף יבנה של מאיר שיטריה הוא במעמד לא ברור, הרי שגם מהדרום יש ללוי על הנייר 10%.

בבאר-שבע הסניף מפולג. האיש החזק בסניף החדש הוא עורך-הדין יוסי אליעזר. מאנשי שרון, אך עורך-הדין אבי יב, מאנשי לוי, סומך על תמיכת החברים כשר-השיכון. בכל מיקרה, מדובר על אחוז אחד עד שניים של חברי מרכז.

ידימינו של דויד לוי. בזמן המילחמה התחדדו היחסים בין לוי ושרון. לא היה זה עימות בין יונה ונץ, אלא ויכוח על שיטות-פעולה. באחת מישיבות הנהלת הקואליציה התנפל דויד מגן על לוי, ובכך נתן גושפנקא רישמית לעימות.

כעבור ימים אחדים, בסוף חודש אוק-טובר שעבר, כשהתכנס מרכז חרות, עשו שני הצדדים מאמצים לחזק את השורות. באותו יום היה זה ניצחון מוחץ של אריק.

מחוק לאולם חשבו אנשיו של שר-הביטחון, שהם יאלצו לפעול באלימות

אני לא מתחנת

(המשך ממעמד 66)

עם אולסי, את חושבת על הידדים שיהיו לכם?

אני יודעת שאם אני אתחתן עם אולסי, לא יהיו לי ילדים בלונדים עם עיניים כחולות.

זה לא גורם לך לחשוב על גורל ילדים כאלה במדינת ישראל?

אני לא חושבת להתחתן, כי עדיין לא הגיע הזמן שאחליט שאני מתחנת עם אולסי והוא, שאני מקבלת אותו כמו ש-הוא והולכת לחתונה. עוד לא פתרתי את הבעיות שלי, או עוד לא הרחקתי לכת בלפתור בעייה של ילדים שעדיין לא נולדו.

יש לך קשרים עם הנשים האחרות של שחקני מכבי?

רק עם מיכל סילבר. את יודעת, מכבי זה חלק ממני. אפילו אם חלילה אני לא אהיה עם אולסי, אני אשאר את האיני-טרסים של מכבי. אני כל-כך אוהבת את הקבוצה! עם נשות הקבוצה אין לי קשר. מיכל סילבר היא מאוד לרוחי, היא מצב שלנו דומה: לשתינו אין ילדים, ושתינו חופשיות לעשות מה שבראש. מיכל היא בחורה עצמאית, לומרת באר-גיברסטיטה, עושה ספורט. מאוד לרוחי.

את מעורה בחיים החברתיים של מכבי?

לא תמיד זה מתאפשר לי. אולסי ואני לא אחת עסוקים באותן שעות, ואני אף פעם לא אוותר על תצוגה בגלל מי שחק או בגלל מסיבה של מכבי.

את דוגמנית מאוד עסוקה.

בואי נאמר שאני לא מאוד עסוקה, כי לא כולם יכולים להרשות לעצמם לשלם לי את הכסף שאני מבקשת. ואמרים ש-אני מאוד יקרה. אני לא חושבת. אני מאמינה שהסכף שאני דורשת מגיע לי, אני שוקלת היטב כל מה שמתרגם עבורי דה לכסף ולפי זה דורשת שכר. כך ש-גלגל שאני דורשת סכום גבוה אין עלי לחץ עבודה. אבל אם אני כבר עובדת, זה סימן שקיבלתי מה שאני רוצה.

וכאן אני רוצה לפנות אל חברותי למיקצו: אין להן שום זכות לדרוש את הסכום שאני מקבלת. כי יוצא הרבה פעמים שמציעים עבודה לדוגמנית והיא אומרת שהיא רוצה לקבל כמו תמי. ואת יודעת מה? הרבה פעמים הן צריכות להודות לי כי בגלל שאני לא עובדת הרבה, אני נותנת לבחורות אחרות עזר דה.

מה עם הנסיונות שלך דרגמן בחו"ל?

היו נסיונות של אנשים להבטיח לי עבודה. אמנם לא בכתב, אבל זה אף פעם לא עניין אותי. אני רשומה בסוכנות בלונדון, שהבטיחה לי עבודה בתנאי ש-אגור שם, וזה לא מעניין אותי. אני אר-הבת להגיה לח"ל מדי פעם. בעיקרון אני אוהבת להישאר במקום אחד. למשל, להגיע לפאריס ולהישאר בפאריס. לא אר-הבת לנסוע ממקום למקום. אוהבת ל-התעורר כל בוקר באותה מיטה. היצע לי עבודה ענקית עם הון עתק בדרום-אמריקה. זה אמנם מאוד מפתה, אבל אני לא רוצה לזוז מהארץ.

חשבת פעם על עבודה אל-פרנטיבית? מה היית רוצה לעי-שות כשתפרשי מהדוגמנות?

לפני שתייתי דוגמנית לא חלמתי להיות בעולם האופנה. כעת אני כבר בתוך ה-עולם הזה. אני מניחה שאשאר בשטח למרות שאני לא יכולה להצביע על משהו מוגדר.

מה זה עושה לך כשאת מר-פיעה על המסלול?

שמעתי סיפור על שחקנית שאמרה ש-כל פעם שהיא על הבימה היא מקבלת אורגומה, וכשהעיתון פירסם את דבריה תבעה אותו. או אני לא אגיד לך שאני מקבלת אורגומה על הבימה. בכלל לא! אני מרגישה שאני עובדת. יחד עם זאת יש לי ריכוז מכסימלי. אני סובלת מ-יבלות ברגליים, שצצות כל חורף. החורף זה כואב במיוחד. בחיי היומיום אני נועלת סנדלים או נעלי-התעמלות, ועל המסלול קורה לי גם רפואי: אני נלחצת לתוך נעליים, וזה לא כואב! אני לא מרגישה כל כאב. יש לי ריכוז אדיר. אני לא רואה אנשים, לא שומעת מהי את כל כפיים, אבל חשה כשהקהל אומר לי תודה. את שואלת אותי אם אני מר-גישה התרוממת רוח? לא. זה לא. אני פשוט מרוכזת בבעודתי.